

Ljubica. Vi mi bodele pomagali. Vem, da mi bodele pomagali, kadar spoznate, da vam je to dolžnost.

Slavec. Dolžnost? — Gospodična, to je res misteriozno.

Ljubica. Gospod Slavec, ali veste, da ste oče?

Slavec. Oče? Jaz? Jaz?

Ljubica. Vi, gospod Slavec. Verujete li, da imate dolžnost delovati, ne pa resignirati?

Slavec. A kako, da mi ni nihče povedal? Marica —

Ljubica. Marici treba obuditi voljo.

Slavec. Poznate li sredstvo?

Ljubica. Mislim — in upam.

Slavec. Pa moja pomoč bi bila koristna?

Ljubica. Na njo upam.

Slavec. Na razpolago sem vam.

Ljubica. Prosim vas, spremite me! Na izprehodu se pogovoriva. (Stopi v prednjo sobo, vzame tam klobuk in solnčnik, pogleda v salon, in oba odideta.)

(Zagrinjalo pade.)

(Konec prihodnjič.)

Slovo.

1.

In na čelu ti vzplamtel je
mojega poljuba plamen,
a oko ti je mrtvó,
lice pa ko mrzel kamen.

Zašumel jesenski dih
skozi vrhe je zelene . . .
Takrat, takrat sem spoznal,
kako daleč si od mene.

2.

Padla z razpuščenih las
roža ti je vela,
v grlu ti zamrl je glas,
vsa si obledela.

Iz usten zginila je kri,
ko si jih poljubila,
plaha in drhteča si
k meni se privila

Smrt zamahnila s kosó
takrat je nad nama . . .
Ljubica, to je slovo
in nesreča sama.

Mladen Mladenov.

.....